

ธรรมก: บุญญพลัง

พุทธอุทยานเกาะกลางน้ำบุญญพลัง จ.กาญจนบุรี

1 9 ๒ ๓ ๔ ๕ ๖

บทที่ 12.10 ฝรั่งถาม ฉันทอบ-ฝรั่งสงสัยเรื่องจิ๋วปะ

www.boonyapalung.com

บทที่ 12.10 ฝรั่งถาม ฉันทอบ-ฝรั่งสงสัยเรื่องจีวรปะ

ฝรั่ง : ชำมลิต ไม่มีเงินซื้อเสื้อผ้าใหม่ๆ หรือ จึงได้ใส่เสื้อผ้าปะๆ ขาดๆ อย่างนี้

พระอาจารย์ : ไม่มี ฉันทเป็นคนไม่มีทรัพย์สินใดๆ ที่จะไปแลกซื้อได้

ฝรั่ง : เราเข้าเมืองไปซื้อกันใหม่! ฉันทซื้อให้ชำมลิตเอง ใส่เสื้อผ้า ใหม่ๆ จะได้ไม่อายเขา

พระอาจารย์ : เสื้อผ้าใหม่นั้นแหละ ทำให้ฉันทอาย!

ฝรั่ง : ใส่ของใหม่ๆ ชำมลิตจะอายได้ ยังไง

พระอาจารย์ : ฉันทเองนะ ไม่อายผู้คนหรอก แต่ฉันทอาย “พระพุทธเจ้า”

ฝรั่ง : ใครคือพระพุทธเจ้า อ้อ รูปปั้นพวกนี้หรือ “พระพุทธเจ้า ของชำมลิต”

พระอาจารย์ : นี่ไม่ใช่พระพุทธเจ้า เป็นแค่เพียงวัตถुरูปปั้น

ฝรั่ง : แล้วชำมลิตกราบทำไม สวดมนต์ขอพรทำไม ถ้าไม่ใช่ พระพุทธเจ้า

พระอาจารย์ : เมื่อวานแกร้งให้ทำไม จีบ

ฝรั่ง : คิดถึงลูกทั้งสามคนที่เยอรมัน

พระอาจารย์ : ที่แกเอารูปขึ้นมาจ้องดู แล้วน้ำตาไหลนั้นนะหรือ

ฝรั่ง : ใช่แล้ว พุดแล้วเศร้า ดูรูปแล้วคิดถึงลูกๆ มาก

พระอาจารย์ : แล้วรูปนั้น เป็นลูกของแกหรือ

ฝรั่ง : ใช่ เป็นรูปลูกๆ ของฉันท

พระอาจารย์ : จีบ แกบ้ำแล้ว และบ้ำยิ่งกว่าฉันอีก รูปพวกนั้นมันเป็นแค่ กระจก ไม่ใช่ลูกๆ ของแก เป็นรูปภาพเครื่องหมายเหมือนหน้าลูกๆ แก แต่ไม่ใช่ลูกของแก เป็นแค่ตัวแทนไว้ดู แล้วส่งใจคิดถึงโยหยาไปถึงลูกๆ เท่านั้นเอง

ฝรั่ง : ฉันเข้าใจ แล้วมันเกี่ยวอะไรกับซามลิต เรื่องรูปกับลูกๆ ของ ฉัน

พระอาจารย์ : เกียวลสิ! ก็แกพูดอยู่แหมบๆ ว่าฉันกราบรูปปั้นซึ่งเป็นวัตถุ ทำไม “ถ้าหากไม่ใช่พระพุทธเจ้า”

วัตถุรูปปั้นทั้งหมดนี้ เป็นตัวแทนระลึกถึงพระพุทธองค์ ที่ ทรงจากโลกนี้ไปนานแล้ว เป็นตัวแทนระลึกถึงคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ ที่ทรงเปิดกะโหลกเน่าๆ ของฉันให้หายเหม็น

เป็นตัวแทนที่ระลึกนึกถึง แต่ไม่ใช่ พระพุทธเจ้า เหมือนๆ แกจ้องมองรูปจากภาพกระจกแล้วร้องไห้ถึงลูก แต่เป็นแค่รูป ไม่ใช่ลูก มันก็เหมือนๆ กัน แกเข้าใจไม๊

ฝรั่ง : ซามลิตนี่ แหมจริงๆ เลย ยอกย้อนได้ทุกคำ ในเมื่อเป็น วัตถุรูปปั้นไม่ใช่พระพุทธเจ้า แล้วซามลิตจะไปทำอะไร

พระอาจารย์ : จิตสำนึกข้างในมันอาย

ฝรั่ง : ตกลงจะไปซื้อไหม

พระอาจารย์ : ไม่ไป จีบ แกไปดูในห้องเก็บของสิ ฉันมีเสื้อผ้าอย่างนี้ ใหม่ๆ มากมาย มีคนนำมาให้ ก่อนที่จิบจะพูดขึ้นมาอีก

ฝรั่ง : แล้วทำไมไม่นำมาเปลี่ยน และนำออกมาใส่

พระอาจารย์ : ก็ใส่อยู่นี่ไง

ฝรั่ง : แต่มันขาดและปะทั้งผืน

พระอาจารย์ : จีบ เสื้อผ้านี้ เขาไว้ทำอะไร

ฝรั่ง : ไว้นุ่งห่ม

พระอาจารย์ : แล้วฉันใช้หมี่ หรือใช้ทำอย่างอื่น

ฝรั่ง : มันก็ถูก ซ้ำมลิต ใช้หมี่อยู่ แต่มันขาดและปะมากไป มันน่าอายคนเขา

พระอาจารย์ : จีบ ผ่าผืนนี้ ฉันใช้หมี่กาย ไม่ได้ใช้ “หมี่ใจ”

หมี่กายก็แค่ปกปิดความอาย ความหนาวเย็น ป้องกันเหลือบ ลื่นแมลง ให้บรรเทา ถ้าความหมายในการอาย เพราะผ้าเก่าขาดปะแล้ว หาผ้าใหม่ นั่นเขาเรียกว่า “หมี่ใจ” ใยผ้าที่จะนำมาหมี่ใจ มันจะเกิดการ แสวงหาไม่รู้จบ เป็นความอยากในอารมณ์ ผลักดันให้แสวงหา ฉันเอง “ขี้เกียจอยาก” แก่จึงดูสภาพเหมือนคนอดอยาก ไม่มีของใหม่ๆ มาใส่โซวี

แก่ไปอยู่ในห้องเก็บของสิ ตั้งร้านขายผ้าได้เลย ไม่ใช่ไม่มี หากว่าใครจะมาบวช ฉันก็ยกให้เขาไปเลย ไม่ต้องไปซื้อหา คนอื่นเขาก็คิดอย่างแก่นั่นแหละ จึงหามาให้มากมาย

ฝรั่ง : แล้วพระทุกคนต้องใส่แบบนี้หรือ ฉันยังไม่เคยเห็น

พระอาจารย์ : ก็ไม่จำเป็นต้องใส่แบบนี้หรอก ที่ฉันปะแบบนี้ ก็เพราะว่า สมัยฉันเริ่มบวช ตอนทำพิธีบวช ครูเขาให้ด้ายกับเข็ม ตลอดจนสิ่งของเครื่องใช้บางอย่างมาด้วย ฉันก็เลยเข้าใจว่า “เขาคงให้มาไว้เย็บ” ไม่ใช่ “ให้มาไว้เก็บ”

ทีนี้พอมันเริ่มเก่าเพราะใส่นาน มันก็ซึกจะขาด ฉันจึงหาผ้ามาปะะ ตรงที่ขาด ปะไปปะะมาก็เลยเต็มอย่างที่แก่เห็น ชาวบ้านเขารู้ว่าฉันไม่เอาผ้าหมี่ผืนใหม่ ก็เลยซื้อผ้า มาให้ปะ ชาวบ้านคนนั้นชื่อ “นังควร” มันจึงซื้อผ้าปะ มาให้ม้วนหนึ่ง อยู่ด้านหลังแก่งจิบ มีความยาว 117 หลา ฉันปะไปอีก 50 ปี ยังไม่รู้จะหมดรีเปล่า

ฉะนั้นเรื่องนี้แก่ไม่ต้องเดือดร้อน ขาดเมื่อไหร่ ฉันก็ปะเมื่อนั้น ผ้าตัดปะมียาวเหยียด!

ฝรั่ง : ทำไมพระคนอื่นไม่เห็นทำแบบนี้

พระอาจารย์ : นั่นมันคนรวย อยู่เมือง ฉันทันคนป่า อะไรก็ใส่ได้

ฝรั่ง : จำเป็นไหม ต้องใส่แบบนี้

พระอาจารย์ : คนอื่นคงไม่จำเป็น แต่ตัวฉัน “จำเป็นมาก”

ฝรั่ง : ซ้ำมติด เลือกได้นี้ จะใส่หรือไม่ใส่ ไม่น่ามีอะไรจะเกี่ยวกับ “ผ้าไหมหรือผ้าเก่าปะ”

พระอาจารย์ : ถูกต้อง ฉันเลือกของฉันอย่างนี้เอง การที่ฉันใส่อย่างนี้ ไม่ใช่ฉันจะเป็นพระดีกว่าพระองค์อื่นๆ ที่เขาไม่ใส่ ถ้าเป็นเช่นนั้น จิตฉันเลวมาก หากคิดว่าตัวเองดี ฉันเห็นว่า ในคัมภีร์ที่ฉันศึกษา

หากพูดเกี่ยวกับผ้าห่มกาย มักจะมีคำว่า “ผ้าที่ทำลายโดยมีด” หรือ อาวุธอะไรก็ตามที่มีความคม และพระทุกองค์มักจะใส่ผ้าแบบนี้ โดยนำมาเย็บติดๆ กัน ผ้าเป็นผืนๆ ใหญ่ๆ ก็มี แต่มักจะโดนขโมย

เพราะสมัยนั้นผ้าคงหายาก การที่ผ้าเย็บ ติดกันหลายผืนและถ้าแถมปะๆ อย่างนี้ ขโมยไม่ชอบ ฉันก็เลยทำตาม เพราะอยากเป็นพระดีเหมือนเขาบ้าง

ฝรั่ง : ก็เดี๋ยวนี้ผ้าหาซื้อง่าย และคงไม่มีใคร อยากขโมยผ้าบางๆ อย่างนี้ไปใช้

พระอาจารย์ : ก็ถูกอีกนั่นแหละ แต่ความหมายฉันลึกกว่านั้น การที่ฉันใส่อย่างนี้ ภาษาฉันเขาเรียกว่า “จุดงค์” เป็นการ ลดความ “อยาก” ที่จริงไม่ใช่แค่จับถ้ามฉันหรอก แม้แต่พระด้วยกันมันก็ ยังมาถาม

ฝรั่ง : ถามว่าไง

พระอาจารย์ : ถามว่า “หลวงพี่ ใส่จีวรปะๆ ทำไม แล้วทำไมถึงไม่ยอม เปลี่ยน”

ฝรั่ง : แล้วซ้ำมติดว่าไง เขาถามก็ถูกต้องแล้ว

พระอาจารย์ : ฉันไม่ตอบ เพราะพระพวกนี้มันไม่ใช่ “สงฆ์”

ฝรั่ง : “สงฆ์” ทำไมถึงเรียกว่า สงฆ์ สงฆ์กับพระต่างกันยังไง

พระอาจารย์ : สงฆ์ มันก็มีความหมายเดียวกันอย่างที่จับเข้าใจและเรียก นั่นแหละ

ฝรั่ง : หากไม่ใช่ “สงฆ์” แล้วเป็นอะไร

พระอาจารย์ : ภาษาไทย เขาเรียกว่า “เส็ง” ส่วนใหญ่ จะเป็นสงฆ์ที่อยู่กันนานๆ

ฝรั่ง : อ้อ! สงฆ์ที่อยู่นานๆ เขาเรียกว่า เส็ง นี่เอง ทำไมถึง เรียกว่า เส็ง เมื่อบวชอยู่นานๆ

พระอาจารย์ : อันนี้ฉันก็ไม่รู้ ส่วนใหญ่เกิดมาจากสันดาน “รู้มาก” สันดาน เก๋าๆ สมัยไม่บวช มันกลับมา กลืนกินนิสัยดีๆ แห่งความเป็นสงฆ์ ให้เริ่ม เป็น เส็ง ไปซะหมด

ฝรั่ง : อืมเส็ง เหล่านี้มีมากไหม

พระอาจารย์ : มีมาก ยิ่งยุคนี้มีมาก ภาษาไทยมีคำเต็มอยู่ อยากรู้ไหม จะ สอนให้

ฝรั่ง : ดีๆ อยากรู้มากๆ จะได้เรียกชื่อพวกพระในศาสนาพุทธถูก

พระอาจารย์ : เขาเรียกพระพวกนี้เต็มๆ ว่า “พระเส็งเคร็ง”

ฝรั่ง : อ้อ! พระเส็งเคร็ง อืม เรียกยากเหมือนกันน้อ!

พระอาจารย์ : นั่นแหละ คล้ายๆ กับ “ปราชญ์” นั่นแหละ แรกๆ ก็เป็น “ปราชญ์” พออยู่นาน หนักๆ เข้า ชักรู้มาก รู้ลึกลงไปในทางพุทธ ก็ เลยกลายมาเป็น “เปรต”

ฝรั่ง : โอ้ ปาด

พระอาจารย์ : โน้ๆ เปรต

ฝรั่ง : เปด

พระอาจารย์ : เออนั้นแหละเปรต

ฝรั่ง : เยส! ออกเสียงง่ายกว่า “ปราชญ์” จั๊นต่อไปหาบัณฑิต นักเขียน นักวิชาการอะไรทั้งหลายแหล่ ฉันจะ เรียกง่ายๆ ว่า “เปด” ดีกว่า

พระอาจารย์ : O.K. จีบ ถ้าไม่กลัวโดนกระที่บ

ฝรั่ง : กระที่บฉันทำไม “เปด” พวกนี้จะกระที่บ ฉันหรือ ถ้าฉันจะเรียก “เปด”

พระอาจารย์ : ก็ตามสบาย แต่อย่าไปพูดกับพวกคนไทย กับพระพันธุ์เส็ง เคร็งก็แล้วกัน”

ฝรั่ง : แล้วทำไม ชำมลิต ถึงไม่ตอบพระเส็งเคร็งพวกนั้นในเรื่อง ผ้าปะ

พระอาจารย์ : เพราะว่า ถ้าเป็นพระเฉยๆ เขาจะรู้ว่านี่เป็นการท่อมผ้า เรียก เป็นไทยว่า “บังสุกุล” พระเฉยๆ
เขารู้ จึงไม่ถาม ส่วนพระเส็งเคร็งมันไม่รู้ มันเลยถามด้วยความหวังใย เหมือนที่จีบถามอย่างนี้แหละ

ฝรั่ง : อ้อเข้าใจแล้ว นี่ถ้าฉันเป็นพระ ฉันก็ได้เป็นพระเส็งเคร็งนะสิ!

พระอาจารย์ : เออไอ้เส็งเคร็ง จีบ!